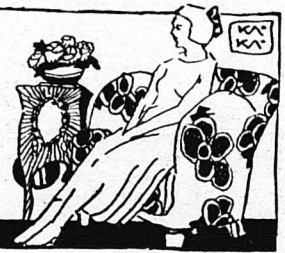

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

[ΤΟΥ MICHEL PROVINS]

(Σ' ένα άριστοκρατικό ξενοδοχείο και σαλατόριο των Άλπιων. Έκείνος κ' εκείνη πρό διμήνου κρατούν το πολυτελέστερο και καλύτερο διαμέρισμα στο πρώτο πάτωμα. Είς τ' Οκτώβριος. Μεσημέρι.)

Έκείνη.—Γιατί δέ με αφήνεις να σηκωθώ, αγάπη μου; Έχω πλῆξει... Έχω ανάγκη να βγω έξω, ν' αναπνεύσω...

Έκείνος.—Είπε τόσο άσχημος ο καιρός αυτές τις ημέρες... δέν πρέπει να είσαι τόσο υπερισκεπτή.

Έκείνη.—Κι' όμως από τ' άνοιχτό παράθυρο μπαίνει θερμός ο ήλιος.

Έκείνος.—Ναι, αλλά έξω ο αέρας εινε παγωμένος. Σου λέω, αγαπημένη μου, δέν πρέπει να βγῆς... Σκέψου πως χθές ήσουν πολύ ξαναημέμενη...

Έκείνη.—Απ' τὸ πρωῒ όμως σήμερα, πάω περίφημα. Αντέχω να κάνω πενήντα χιλιόμετρα με τὰ πόδια! Δες τὸ πρόσωπό μου!... Κόττα τα μάγουλά μου τί χρώμα πού έχουν!

Έκείνος. (Κυτῶντας ἀνησυχητὰ τὰ μάγουλά της πού έχουν τόσο ζωηρό, μα κ' ἐγγλέως ἀφαιτικό, πορφύρο χρώμα).—Ναι, δέ σου λέω, τὸ χρώμα σου εινε πολύ καλό!...

Έκείνη.—Ε, δέν είν' ὁμορφο;... Σου ξαναλέω ὅτι ποτέ δέν ἐνοιώσα τόσο καλά τὸν ἑαυτό μου ὅσο σήμερα... Οὐδ' ἔνας πόνος, οὔτε καν ἓνα βήσιμο...

(Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔρχεται ὁ γιατρός τοῦ ξενοδοχείου γιὰ τὴν προῖνή του ἐπίσκεψι. Βλέπει πολύ θορυβημένος τὴν ἀρρωστη σ' αὐτὴ τὴν ἀνησυχητικὴ κατάσταση καὶ τὴν ἀποφάσκει προσεχτικῶς.)

Έκείνη. (Στὸ γιατρός).—Εκπλήττεσθε, γιατρέ, πού με βρίσκεται καλά;

Ὁ Γιατρός. (Κατασφριάζοντας).—Ναι...

Έκείνη.—Φαντασθῆτε ὁ Ρογήρος ἀντιστέκεται σὲ κάθε μου ἐπιθυμία...

Ὁ Γιατρός. (Πρὸς τὸν σύζυγο).—Πρέπει νὰ κάνετε ὅ,τι ἀρέσει τῆς κυρίας.

Έκείνη. (Στὸν ἄντρα της).—Βλέπεις;... Κι ἀμέσως-ἀμέσως θέλω τὸ πρόγευμα νὰ εινε ἐξαιρετικὸ, με σαμπάνια... με λουλουδία!... Ἐπειτα, θὰ πάω νὰ κάτσω στὴν ταράτσα ἔξω, καὶ ν' αναπνεύσω... ν' αναπνεύσω ἀκόματ' ἄλλο αὐτὸ τὸ γαλανὸ αἶμα πού βλέπω... νὰ τὸν κλείσω στὰ στήθη μου μέσα. Ἐπειτα...

Ὁ Γιατρός.—Ἐπειτα!... Ἐπειτα!... Ἀς ἀρχίσουμε πρῶτα με τὸ πρόγευμα καὶ τὴν ταράτσα κ' ἔπειτα βλέπουμε... Ἴσως θὰ ἐπρεπε νὰ κοιμηθῆτε λίγο πρὶν ἀπ' τὸν περίπατο... Ἐπὶ τέλος, μπορείτε νὰ τὰ κανονίσετε μόνη σας... Σήμερα τὰ ἐπιτρέπω ὅλα... ὅ,τι μπορείτε κάνετε!... (Σφίγγει το διαφανές χεράκι της ἀρρωστησ διευκρινιστικῶς ἀπὸ τὸ συνειδητικὸν του σφίξιμο).— Χαίρετε, κυρία.

Έκείνη.—(Ἐκπληκτικῶς).—Γιατί, χαίρετε;... Θὰ φύγετε;... Δέ θὰ ξαναφῆτε τὸ βράδι;...

Ὁ Γιατρός.—(Στενοχωρημένος).—Μά... βέβαια βέβαια... θὰ ξαναφῶ τὸ βράδι...

(Τὸν παρακολουθεῖ με τὰ μάτια της κ' ἀντανακλάται ἓνα ἀδιόρατο νεῦμα πού κάνει στὸ Ρογήρο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀκολουθεῖ ἔξω.)

Έκείνος.—(Στὸ γιατρός πού δέν τοῖμᾶνὰ μιλῆση).—Τί συμβαίνει;

Ὁ Γιατρός.—Πρέπει νὰ κάνετε θάρρος, κύριε, ἔφθασε τὸ τέλος της.

Έκείνος.—Τὸ τέλος;

Ὁ Γιατρός.—Ἡ δυστυχισμένη μας ἀρρωστη δέ θὰ περῶσῃ αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Έκείνος.—Μά σήμερα ἀκριβῶς ἔχει καλλιτερέψει.

Ὁ Γιατρός.—Ἡ καλλιτερέσεις τοῦ θανάτου;

Έκείνος. (Ἀπειλιόμενος).—Ὁ θάνατος! Ὅχι δέν είν ἀλήθεια Γιατρέ, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω... μείνετε κοντὰ της... Σώστε τὴν!...

Ὁ Γιατρός.—Ἡ ἐπιστήμη δέν μπορεί νὰ κάνει τίποτε!...

Έκείνος.—Ὅχι... μὴ τὸ λέτε αὐτὸ... εἶμαι πλούσιος, θὰ δώσω τὰ πάντα...

Ὁ Γιατρός.—Δέ γίνεται πιά τίποτε, σὰς τὸ ξαναλέω... Τὸ μόνο πού ἔχετε νὰ κάνετε εινε νὰ της γλυκάνετε τὸ τέλος, ἀφήνοντάς τὴν νὰ πεθῶνῃ μὲς στὴν ἐλπίδα!... Αὐτὸ εινε καθήκον σας... τὸ τελευταῖον καθήκον τῆς συζυγικῆς σαζγάτης... Σὰς ἀφήνω μόνον γιὰ νὰ τὸ ἐκπληρώσετε. (Σφίγγει στοργικὰ τὰ χεῖρα τοῦ δυστυχισμένου, πού ἀπομένει ἀκίνητος, συντριμμένος).—Θάρρος!... (Φεύγει ὁ γιατρός).

Έκείνος. (Μόνος του).—ὦ! ναι... θάρρος. Πρέπει νὰ συγ-

κρατηθῶ!...

(Μὲ τὸ πρόσωπο συντριμμένο, μὴ με κάποια σὰν χαμόγελο, γροῖζει σὴ γυναῖκα του.)

Έκείνη.—Τί σὲ ἤθελε λοιπὸν ὁ γιατρός;

Έκείνος.—Νὰ μὴ σουστησῇ κάποιες μικροπροφυλάξεις; πού πρέπει νὰ ἔχῃς ὅτ' ὄφει σου ἀκόμα... μὰ μὴ εἶπε ποῦ; ὁ εὐρῆκε πολύ καλλίτερα.

Έκείνη.—Τί ἔχεις κ' εἶσαι τόσο κίτρινος;

Έκείνος.—Ἄ, ξέρεις... χτυπήσα στὴν πόρτα τὸ πονεμένο μου χεῖρ... Καὶ μ' ἔκανε νὰ πονεσω λίγο. (Πάει καὶ γοατίζει μπροστὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τῆς φιλάει τὰ χεῖρα).

Έκείνη (Κυτῶντάς τὸν κατὰματα).—Ἀλήθεια αὐτὰ σοῦ εἶπε ὁ γιατρός! Ὁρκίσου μου!

Έκείνος.—Σοῦ τ' ὀρκίζομαι! Σηκώνεται γιὰ νὰ κοῦψῃ τὴ συζυγικὴν τὸν. Καὶ τὸ πρόγευμα;

Έκείνη.—Τὸ παραγγέλλω, ἐνῶ εἶχες βγῆ ἔξω. Ἀλλὰ γιὰ πῶ ὕστερα... μετὰ μιά ὥρα. Τὸ ἔκανα ἔτσι γιὰ νὰ πεινάω πολύ ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη... Θέλω νὰ φάω... Ἐχω παραγγέλλει ἐκλεκτὰ πρᾶγματ' ἄλλα. Ἐξέρεις, θάχουμε καὶ τριαντάφυλλα...

Έκείνος.—Ἐκᾶνες πολύ καλά!

Έκείνη.—Μὴ με βοηθᾶς διόλου, θέλω νὰ πάω μόνη εἰς τὴν πολυθρόνα πού εἶναι κοντὰ στὸ παράθυρο... (Πηγαίνει καὶ πέφτει ἐξαιρετικῶς στὴν πολυθρόνα). Δέν ἔχω ἀκόμα ἀρκετὲς δυνάμεις, μὰ θὰ ξαναφῶν καὶ αὐτὲς!... Ἐλα, κάτσε δίω κοντὰ μου, πολύ κοντὰ μου, νὰ κουβεντιάσουμε! (Κυτῶντας τὸ θανάσιμο τοῖσιό τῶν Ἄλπιων). Τί ὠραία πού εἶναι!... Τὸν ἄλλο μῆνα, ὅταν θὰ ἔχω ἀναρρώσει ἐντελῶς, θὰ πάμε στὴν Ἱτ' ἴλια. Θέλεις κ' ἐσύ; Ὅθ' ἀπερῶσσεμὸ τὸ γεμῶνα μας στὴς Ναπολιτανικὲς ἀκτές... ἔπειτα στὴ Σικελία... μετὰ σ' ὅλες τὶς γωνιὲς πού ζήσαμε τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς ἀγάπης μας... πρὸ δύο χρόνων. (Χαίρει νὰ γροῖσῃ πίσω).—Θυμάσαι;

Έκείνος.—(Μόλις συγκρατούμενος).—ὦ, ἀν θυμάμαι!

Έκείνη.—ὦ, δέν ξέρεις τί ἀλλόκοτες ἰδέες, τί τρελλὲς ἰδέες μὴ γερῶνουμε σήμερα τὸ μυαλό! Φαίνεται εἶναι ἀπ' τὸν ἥλιο πού τὸν νοιώθω νὰ μπαίνει μέσα μου!... Φαίνεται εἶναι πού εἶμαι καλλίτερα!... ὦ... τί γλυκεῖα πού εἶναι ἡ ζωὴ!...

(Μ' αὐτὴ τὴν τελευταῖα φράση ὁ Ρογήρος μὴ συγκρατούμενος πιά, ἀφίρει καὶ τοῦ ξεφύριξε ἓνας λογγός).

Έκείνη.—(Πὸν κινεῖται ἀζαφρα).—Τί εἶναι, Ρογήρε!... Κλαῖς;... (Καταλαβαίνοντας διὰ μᾶς).—Μεγάλε Θεέ! Νὰ γιατί ὁ γιατρός σὲ πῆρε ἔξω πρὸ ὀλίγου! Νὰ γιατί μὴ εἶπε χαίρετε... ναι, αὐτὸ εἶναι... μαντεύω... μὴ εἶπε ψέμματα... (Βγάζοντας μὴ κραυγῆ).—Θεέ μου... εἶμαι χαμένη!... Πεθαίνω!...

Έκείνος.—Ὅχι... ὄχι... ἀγάπη μου!... δέν εἶναι ἀλήθεια!...

Έκείνη.—Ναι!... Τὸ αισθάνομαι πιά... εἶμαι τώρα βεβαία!... Πεθαίνω! (Τραβῶντάς τὸν με τὰ συνκαταμένα της δάχτυλα).—Αγάπη μου!... ὦ! κρᾶτα με!... Πάρε με!... Μὴ μ' ἀφήσης νὰ φύγω!... Δέ θέλω!... ἔχω!

Έκείνος.—Μά δέν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ... Ὅθ' εἶπες, σοῦ τ' ὀρκίζομαι...

(Θέλει νὰ τὴ σηκώσῃ μὲς τὰ χεῖρα του, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή μὴ τ' ἔφησε καὶ τῆς εἶπε, πού τὴν οἶχνε ἀναίσθητη μὲς τὰ μαζιλίκια τῆς πολυθρόνας, ἐνῶ ἀπ' τὸ στήθος της ἀνερπᾶνει στὸ στόμα της ἓνα κῆμα αἵματος).

Έκείνος. (Ἐξαιτίας).—Αγαπημένη μου!... γυναικοῦλα μου!... Εγὼ, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, σὲ σκότωσα... ἐγὼ πού σὲ λατρεύω... ἐγὼ, πού θὰ ὑπέφερα κάθε βάσανο γιὰ νὰ σοῦ δώσω μὴ στιγμὴ ζωῆς... Ἡ καρδιά μου ξεσκάει! Δέν με βλέπεις πιά;... Δέν με ἀκούς; πιά;... Μίλα μου!... (Πέφτει στὰ πόδια της).—Μίνα!... Μίνα!...

Έκείνη. (Ἐγὼ ἀπὸ ὠρα, σὰ νὰ μωσαρενάγῃ ἀπὸ ἓνα ἔργο πού τὴν ἀφίνας, με τὰ μάτια βυθισμένα πιά μέσα στὸ ἄπειρο τοῦ ὑπερπέραν κα με φωνὴ σφοδρῆ).—Ρογήρε!

Έκείνος.—Μίλα μου!... Μίλα μου!... Εἶσαι καλλίτερα;

Έκείνη.—Ὁ θάνατος, εἶνε πιά ἐκεῖ... πολύ κοντὰ... λίγες ἀκόμα πνοές; καὶ πάω. Ζύγωσε, ἀγάπη μου, ζύγωσε ἀκόμα!... Ἦσουν τόσο καλὸς, τόσο ἀφροσωμένο!... Βλέπεις, δέν ἀγανακτῶ πιά. Δέν πρέπει κανεῖς ν' ἀγανακτῶν. Ἡ ζωὴ εινε τόσο μικρὴ!... Δέν πρέπει νὰ φοβόμαστε... Ὑποσέσου μου... Ὁρκίσου μου ὅτι δέ θὰ θελήσης ν' αυτοκτονήσης, κι ὅτι θὰ ζῆσης τὰ χρόνια πού σοῦ ὑπο-

ΝΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

[Γραφικό παραμύθι]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Γιατί ποιός, ποιος ποτέ θάνατισεζόταν στη λάμψη και στη γλύκα των ματιών του και δε θα τούζανε όποιαδήποτε χάρη κι αν του γύρευε ;

« Εμένα συλλογίζοταν ή Ρουθ, — μου γύρευε μόνο τη στάμνα μου να πιη. Μα και φιλί να μου γύρευε, μου φαίνεται πως θα του τώδινα χάρισμα. Τί λέω ; Κι όλο μου τό χορμί, και την ψυχή μου, και τη ζωή μου ! »

Και μόνο που τό θυμόταν αυτό, και μόνο που ξανάβλεπε με τη φαντασία της στο πηγάδι τον άντρα εκείνον που τον είχε ιδεί προ ολίγου με τα μάτια της χρεμασμένο σ ένα σταυρό, ή Ρουθ γινόταν πάλι καλή. Και μετάνιωνε για τις τρέλες που είχε κάνει στον τελευταίο καιρό και πιζαινόταν βαθιά που ό,τι, ό,τι και νάκανε τώρα, δεν θα μπορούσε να ξαναγινή άθωα, όπως δεν θα μπορούσε να ξαναγινή ολίκερη ή στάμνα που είχε σπάσει χοιμάτια...

Τό βράδυ, στο σπίτι της θείας Ελισάβετ, πήρε κατά μέρος τη μάννα της και της διηγήθηκε κοροφά που και πως ξαναείδε τον άνθρωπο του πηγαδιού.

« Τί μου λές ! » έκανε ή μάννα. « Ατός ήταν ; ό ίδιος ; — Τον γνώρισα από τα μάτια του. Είμαι βεβαίη μάννα πως ήταν αυτός. — Καίλα λοιπόν τόπα έρω που μου πάρεψε κείνη τη στάμνα !... Ναι, ναι, ό Γιεζού ό περιβήτος. Ήταν μάγος, έκανε ψευδοθήματα, άνάστασε τάχα νεκρούς, έλεγε πως είνε ό Βασιλιάς των Εβραίων και λεγόταν Μεσσίας και Χριστός... Αγώτης και λαοπλάνος. Γι αυτά και γι αυτά τον έπιασαν και τον σταύρωσαν. Μα κοίταξε, κόρη μου Ρουθ, μη βγάλης λέξη απ τό στόμα σου ! Δεν νάνει να μάθει κανένας πως είχαμε νταραβέρια με τέτοιον άνθρωπο. Μπορεί να βρούμε μπελά. Ξέρεις τί γίνεται ; Τώρα λένε πως θα πιάνουν κι όλους εκείνους που τον πίστευαν και τον άκούονόσαν. »

Και σε δυό-τρεις μέρες, άμα γιόρτασε και τό Πάσχα, — μη όχι πια με τη χαρά που περίμενε, ούτε με τις τρέλες που έκανε πρώτα, — ή Ρουθ με τα γονικά της γύρισε στο χοριό.

Τάλλο πρωί, πήγε στο πηγάδι με την καινούργια της στάμνα. Τη γέμισε. Και τη στιγμή που έτοιμαζόταν να τη σηλώσει, κάνει έτσι και... τί να ιδεί ;

Ό άνθρωπος, εκείνος στεκόταν μπροστά της και την κοίταξε. Όλοζώντανος κι απαράλλαχτος όπως τον είχε ιδεί την πρώτη φορά ! Με τα ίδια ρούχα, με την ίδια χλωμάδα στο πρόσωπο και με την ίδια γλυκεια και δυνατή λάμψη στα οφθαλμιά μάτια !

Φυσικά, ή Ρουθ τον πήρε γι φάντασμα κι από τό φόβο της κόντεψε να πέσει κάτω. Μα μια σέφη την έκανε με συνέθδει άμείσως : Είχε κεραι λάθος ! Την είχαν γελάσει τα μάτια της ! Ό καινούργιος που είχε ιδεί από σταυρούνον στα Γεροσόλυμα, δεν ήταν, δεν μπορούσε νάναι ό ίδιος άνθρωπος που τον ξανάβλεπε τώρα ζώντανο κι άπείραχτο. Ούτε ό άγιος αυτός άνθρωπος, μπορούσε νάναι καινούργιος. Ό καινούργιος ό σταυρωμένος θάταν άλλος που του έμαζε. Εκείνος ό Γιεζού, ό άγώτης κι ό λαοπλάνος...

« Ρουθ ! Έχει ακόμα νερό τό πηγάδι ! » τη ρώτησε. « Έχει, κύριε », του άποκρίθηκε. « Από τότε, δε στερευεί πια ούτε τό καλο-

καιρι. Θέλεις να σου δώσω να πιεις ; — Όχι. Δέ διψώ σήμερα — Αλήθεια, κύριέ μου, θα μου πής, τώρα που με ξέρεις έμένα ; Ό πατέρας μου δε θυμάται να σου ελετε ποτέ, τόνομά μου κι έγώ... »

Μ άξαφνα ή Ρουθ άφησε μια κρανηγή και σάπασε.

Κοιτάζοντας τον άνθρωπο εκείνο, παρατήρησε πως τα χέρια του καθώς και τά πόδια του, που τό συντάλια τάφριναν από πάνω γυμνά, είχαν κάτι στρωγγυλές, κλασμένες με φρέσκιες, άκόμα πληγές, σα να τήχαν τραπήσει πέτρι-πέτρα μεγάλα καρδιά και τό μετωπό του, καθώς και τα μνητήρια του, είχαν άλλες, μικρότερες, σαν από άγκράθι...

« Γιεχωβά ! » έκανε « είσαι λοιπόν έσύ ό ίδιος ; — Ναι, έγω είμαι ! » της άποκρίθηκε.

« Και πως γλύτωσε απ τό σταυρό ; — Μα σύ αυτό τό ξέρεις. Δεν άπόρησε πώς δε γινόταν ένα θάμμα να με γλυτώση ; Έ, τό θάμμα αυτό έγινε την τρίτη μέρα. — Μα γιατί σιτήθηκες να σε πιάνουν και να σε σταυρώσουν ; Εσύ που μπορείς να θαμπώσης τους άνθρώπους... — Ναι, θα μπορούσα να θαμπώσω κι εκείνους... Μα τους άφησα να με πιάνουν, γιατί έσύ δεν ήσουν πια καλή κι άθωα όπως σου είχα πει. — Τό ξέρεις κι αυτό !... — Όλα τα ξέρω ! Μπορώ να σου πώ με τα όνοματά τους όλους τους άντρες που τους παραδόθηκες. Έφτά είνε όλοι. Πρώτα-πρώτα ήταν έδώ ό μικρός Τωβίτ, έπειτα, στα Γεροσόλυμα, ό πλούσιος Σίμωνας, ό φτωχός, με όμορφος Δαυίδ, ό... — Φθάνει ! ε τον έκοψε ίκετευτικά ή Ρουθ. « Είμαι μια άμαρτωλή, μια χαμένη. Μα τί σημαίνει ; Επειδή έγώ είμαι μια τέ- τουα. έπρεπε σύ να παραδοθής, στο μαρτύριο και στο θάνατο ; — Δεν είσαι μόνο έσύ... — Αλήθεια... » ψιθύρισε ή Ρουθ.

Και θυμήθηκε πόσες γυναίκες είχε ιδεί, από δεκαπεντε χρονών ως τριάντα, στο τραπέζι του πλούσιου Σίμωνα, τότε που είχε πει κι αυτή με τη θεία της. Κι όλες άμαρτωλές, σαν αυτή τη μικρή ή σαν τη μεγάλη εκείνη τη Μαρία... Μα και πόσες άλλες, δεν είχε ιδεί κει-πέρα στη χώρα τη μεγάλη, να γυρίζον στους δρόμους, μισόγυμνες, βαμμένες, ζετρελαμένες, μαζί με τόσους άντρες, — νιούς, μεσοκοπούς, γέροντες ή άμουστακα παιδιά. — που κι αυτοί, σαν κι ε-

κείνες δεν είχαν τό νού τους, παρά στο γλέντι, στην άμαρτία !... Και θυμήθηκε άκόμα ή Ρουθ πως γι αυτούς, κι όχι για τους δικούς, ήταν γραφό νάρθει μια μέρα στον κόσμο και να πεθάνη ό Μεσσίας. Έτσι έλεγε ό ραββίνος, κι ό πατέρας της κι όλοι...

« Μα είσαι σύ ό Μεσσίας ; » ρώτησε τό σταυρωμένο. — Εγώ ! της άποκρίθηκε. — « Νάξερεις όμως πως μετάνιωσα για τις τρέλες εκείνες ! — Τό ξέρω. Και γι αυτό με ξαναβλέπεις. Άν δε μετάνιωσες, δε θα με ξανάβλεπε, ποτέ... Ναι, ήσουν μια άμαρτωλή και τώρα είσαι μια μετανιωμένη. Πήγαινε και μην ξαναμαρτήσεις. Πήγαινε ! »

Η Ρουθ έκανε με φύγη, μα πάλι, σαν κάτι να συλλογίστηκε, κοντοστάθηκε.

« Και τώρα που πιάς ; » ρώτησε. Κι εθύς, ζωηρά : « Ω, κύριέ μου σε παρακαλώ ! Μην ξαναπάς στην καταραμένη εκείνη χώρα ! Οι άνθρωποι δεν έγιναν άκόμα καλοί. Θα σε ξανασταυρώσουν. Μην πάς ! — Δέ θα πάω, ήσυχασε ! » της άποκρίθηκε με ήρεμία. « Κι αυτή τη φορά θα ιδής και σύ που πηγαίνω. Χαίρε, Ρουθ ! »

Μιλώντας, έτσι, ό άνθρωπος εκείνος σήκωσε τα χέρια του για να άποχαιρηση τη Ρουθ, σήκωσε και τα οφθαλμιά του μάτια ψηλά. Και τότε κείνη τον είδε να σηκώνεται στον άέρα, ως που τον έχασε απ τα μάτια της μεσ στο φωτεινό γαλάς το τούφρανο. « Ό Μεσσίας ; » φώναξε. « Ό Χριστός ! »

Και γύρισε στο σπίτι της γεμάτη έκσταση και άγαλλιαση. Εκεί τάπε της μάννα της όλα. Και δεν έπαψε να τα λέη ως που έμαθαν όλοι ποιος ήταν ό άνθρωπος, εκείνος που τον σταυρώσαν μια φορά σαν καινούργιο και που άναστήθηκε την τρίτη μέρα σά Θεός.

Από τότε, οι άνθρωποι έγιναν καλύτεροι κι ό κόσμος άλλαξε σημαντικά. Όσο για τη μικρή Ρουθ, αυτή βέβαια δεν μπορούσε να ξαναγινή άθωα, έμενε όμως καλή σ όλη τη ζωή της.

(1924)

Γρηγ. Ξενοπούλος

ΠΡΟΣΕΧΣΤΑΤΑ

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ."

"Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ,"

Υπέροχον περιπετυδωδόν άδαινομικδόν και αιδθηματικόν μυθιδορμημα, έδ' ούθ' αβασιδωμεν διαγωνιζομδν με 30 δαδρα, ζυτωδντες άπό τόσες άναγκώδεις να μάς πούν ποιδε είνε ό ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ.

MICHEL PROVINS